# ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 1ης Απριλίου 1993 *

Στην υπόθεση C-25/91,

**Pesqueras Echebastar SA,** εταιρία ισπανικού δικαίου, εδρεύουσα στο Bermeo (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τον Antonio Ferrer Lopez, δικηγόρο Vizcaya, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο Arendt και Harles, 4, avenue Marie-Thérèse,

προσφεύγουσα-ενάγουσα,

κατά

**Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπούμενης από τον Francisco José Santaolalla, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Nicola Annecchino, εκπρόσωπο της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο, κυρίως, να αναγνωριστεί ότι η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κατά παράβαση της Συνθήκης ΕΟΚ, παρέλειψε να απευθύνει προς την προσφεύγουσα-ενάγουσα πράξη εκτός συστάσεως ή γνώμης,

## ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. L. Murray, πρόεδρο τμήματος, G. F. Mancini και F. A. Schockweiler, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: C. Gulmann
γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 15ης Οκτωβρίου 1992,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 26ης Νοεμβρίου 1992,

εκδίδει την ακόλουθη

## Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε το Δικαστήριο στις 25 Ιανουαρίου 1991, η ανώνυμη εταιρία Pesqueras Echebastar (στο εξής: Echebastar), εδρεύουσα στο Bermeo (Ισπανία), υπέβαλε διάφορα αιτήματα. Με το πρώτο, που στηρίζεται στο άρθρο 175 της Συνθήκης ΕΟΚ, διώκει να αναγνωριστεί η παράλειψη της Επιτροπής, η οποία, μη αποφασίζοντας να χορηγήσει στην Echebastar κοινοτική χρηματοδοτική συνδρομή για τη ναυπήγηση αλιευτικού σκάφους, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 4028/86 του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1986, περί των κοινοτικών δράσεων για τη βελτίωση και την προσαρμογή των διαρθρώσεων του τομέα της αλιείας και της υδατοκαλλιέργειας (ΕΕ L 376, σ. 7). Με το δεύτερο αίτημα διώκει να αποφανθεί το Δικαστήριο ότι η Echebastar, βάσει του προαναφερόμενου κανονισμού, δικαιούται να τύχει κοινοτικής χρηματοδοτικής συνδρομής για τη ναυπήγηση αλιευτικού σκάφους. Με το τρίτο αίτημα, που στηρίζεται στα άρθρα 178 και 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, ζητεί αποζημίωση για τη ζημία την οποία υπέστη λόγω της παραλείψεως της Επιτροπής.

2 Τον Οκτώβριο του 1987 η Echebastar υπέβαλε στην Επιτροπή, μέσω των ισπανικών αρχών, αίτηση περί χορηγήσεως κοινοτικής χρηματοδοτικής συνδρομής για ένα σχέδιο ναυπηγήσεως αλιευτικού σκάφους-καταψύκτη τόνων.

3 Στις 22 Νοεμβρίου 1989 η Επιτροπή πληροφόρησε την Echebastar ότι το εν λόγω σχέδιο δεν μπορούσε να τύχει κοινοτικής χρηματοδοτικής συνδρομής για τον λόγο ότι «οι διαθέσιμες πιστώσεις του προϋπολογισμού για τη χρηματοδότηση των σχεδίων του 1989 ήσαν ανεπαρκείς».

4 Με επιστολή της 30ής Νοεμβρίου 1989 προς την Επιτροπή, η Echebastar υποστήριξε κυρίως ότι, εφόσον η αίτησή της δεν έγινε δεκτή, εδικαιούτο, βάσει της διατάξεως του άρθρου 37, παράγραφος 1, του κανονισμού 4028/86, να μεταφέρει την αίτησή της στην επόμενη οικονομική χρήση και να συμμετάσχει στην πρώτη κατανομή της χρηματοδοτικής συνδρομής που επρόκειτο να πραγματοποιηθεί πριν από τις 30 Απριλίου 1990.

5 Στις 17 Μαΐου 1990 η Επιτροπή απάντησε στην Echebastar ότι το σχέδιό της τελούσε υπό εξέταση, ότι «η απόφαση εν προκειμένω θα ληφθεί το αργότερο στις 31 Οκτωβρίου 1990» και ότι η επιχείρηση θα πληροφορηθεί το περιεχόμενο της αποφάσεως χωρίς καθυστέρηση.

6 Με επιστολή της 20ής Σεπτεμβρίου 1990 η οποία παρελήφθη από την Επιτροπή στις 2 Οκτωβρίου 1990, η Echebastar κάλεσε την Επιτροπή, βάσει του άρθρου 175 της Συνθήκης, να απαντήσει επί της αιτήσεως χορηγήσεως χρηματοδοτικής συνδρομής κατά τη διάταξη του άρθρου 35, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 4028/86.

7 Η Επιτροπή, στη διάθεση της οποίας είχαν περιέλθει κατά τα τέλη Νοεμβρίου 1990 όλα τα πληροφοριακά στοιχεία, που προσκομίστηκαν κυρίως από τις ισπανικές αρχές, ειδοποίησε αμέσως τους αιτούντες, τα σχέδια των οποίων πληρούσαν τις προϋποθέσεις που θέτει ο κανονισμός 4028/86, ότι οι αιτήσεις τους δεν έγιναν δεκτές λόγω εξαντλήσεως των διαθεσίμων πιστώσεων του προϋπολογισμού. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή, με επιστολή της 18ης Δεκεμβρίου 1990 που παρελήφθη από την Echebastar στις 21 Ιανουαρίου 1991, αφού υπενθύμισε την από 17 Μαΐου 1990 επιστολή της, πληροφόρησε την Echebastar ότι «το σχέδιό σας δεν κατέστη δυνατόν να τύχει αυτής της συνδρομής για τον εξής λόγο: οι διαθέσιμες για το 1990 πιστώσεις του προϋπολογισμού ήσαν ανεπαρκείς».

8 Στην έκθεση ακροατηρίου εκτίθενται λεπτομερώς το κανονιστικό πλαίσιο, η εξέλιξη της διαδικασίας, καθώς και οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα των διαδίκων. Τα στοιχεία αυτά της δικογραφίας δεν επαναλαμβάνονται κατωτέρω, παρά μόνον καθόσον απαιτείται για τη συλλογιστική του Δικαστηρίου.

9 Κατά την Echebastar, η προβλεπόμενη στο άρθρο 175 της Συνθήκης πρόσκληση προς ενέργεια συντελέστηκε με την από 20 Σεπτεμβρίου 1990 επιστολή της, η οποία παρελήφθη από την Επιτροπή στις 2 Οκτωβρίου 1990. Συνεπώς, η προβλεπόμενη από το άρθρο αυτό δίμηνη προθεσμία εξέπνευσε στις 2 Δεκεμβρίου 1990. Η Echebastar θεωρεί ότι η προσφυγή της είναι παραδεκτή δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν ενήργησε εντός της προαναφερομένης προθεσμίας. Προσθέτει ότι η επιστολή της Επιτροπής της 18ης Δεκεμβρίου 1990 δεν αποτελεί λήψη θέσεως υπό την έννοια του άρθρου 175. Πράγματι, αυτή η επιστολή δεν περιείχε κανένα στοιχείο που θα επέτρεπε να γίνει γνωστή η άποψη του οργάνου που τη συνέταξε όσον αφορά τις ενέργειες στις οποίες του είχε ζητηθεί να προβεί.

10 Η Επιτροπή, αναφερόμενη στην επιστολή της 18ης Δεκεμβρίου 1990 που παρελήφθη από τον αποδέκτη της στις 21 Ιανουαρίου 1991, φρονεί ότι η προσφυγή κατά παραλείψεως, που ασκήθηκε στις 25 Ιανουαρίου 1991, είναι απαράδεκτη, δεδομένου ότι δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις για την άσκησή της.

11 Προκειμένου να εξεταστεί το παραδεκτό του αιτήματος περί της αναγνωρίσεως της παραλείψεως της Επιτροπής, πρέπει να παρατηρηθεί ότι το καθού όργανο, κληθέν να ενεργήσει, έλαβε θέση μετά μεν την πάροδο της προβλεπομένης στο άρθρο 175 της Συνθήκης δίμηνης προθεσμίας, αλλά πριν από την άσκηση της προσφυγής-αγωγής. Συνεπώς, η Επιτροπή δεν παρέλειψε να αποφασίσει επί της αιτήσεως της Echebastar και οι προϋποθέσεις του άρθρου 175 της Συνθήκης δεν έχουν πληρωθεί.

12 Το γεγονός ότι η θέση που έλαβε η Επιτροπή δεν ικανοποιεί την Echebastar είναι, εν προκειμένω, άνευ σημασίας. Πράγματι, από τη νομολογία προκύπτει ότι το άρθρο 175 της Συνθήκης αφορά την παράλειψη συγκεκριμένων κοινοτικών οργάνων να αποφασίσουν ή να λάβουν θέση και όχι την έκδοση διαφορετικής πράξεως από εκείνη που οι ενδιαφερόμενοι επιθυμούσαν ή θεωρούσαν

αναγκαία (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Νοεμβρίου 1992 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-15/91 και C-108/91, Buckl κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-6061, σκέψεις 16 και 17).

13 Συνεπώς, η προσφυγή-αγωγή, κατά το μέτρο που διώκει να αναγνωριστεί η παράλειψη της Επιτροπής, είναι απαράδεκτη.

14 Όσον αφορά το αίτημα να αποφανθεί το Δικαστήριο ότι η Echebastar δικαιούται χρηματοδοτικής ενισχύσεως, αρκεί να αναφερθεί ότι, στο πλαίσιο της ένδικης διαδικασίας κατά το άρθρο 175 της Συνθήκης, το Δικαστήριο δεν μπορεί να διατάξει ένα κοινοτικό όργανο να προβεί σε πληρωμές. Συνεπώς, η προσφυγή-αγωγή, κατά το μέτρο που αφορά αυτό το αίτημα, είναι απαράδεκτη.

15 Τέλος, όσον αφορά το αίτημα περί αποκαταστάσεως της προβαλλομένης ζημίας, αρκεί να υπομνηστεί ότι ουδεμία παράλειψη εν προκειμένω είναι δυνατόν να προσαφθεί στην Επιτροπή. Κατά συνέπεια, η προσφυγή-αγωγή, κατά το μέτρο που αφορά αυτό το αίτημα, πρέπει να απορριφθεί.

16 Ενόψει των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί η προσφυγή-αγωγή της Echebastar στο σύνολό της.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

17 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Επειδή η προσφεύγουσα-ενάγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά ξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

**1) Απορρίπτει την προσφυγή-αγωγή.**

**2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα-ενάγουσα στα δικαστικά έξοδα.**

Murray Mancini Schockweiler

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 1 Απριλίου 1993.

Ο Γραμματέας

J.-G. Giraud

Ο Πρόεδρος του δεύτερου τμήματος

J. L. Murray